

College van Beroep voor de Examens

CBE/SG/
Zaaknummer 17.005

UITSPRAAK

Het College van Beroep voor de Examens van de EUR, verder te noemen: het college, heeft op 13 februari 2017 uitspraak gedaan op het beroep van

....., verder: appellant,

welk beroep was gericht tegen

de beslissing van 23 december 2016 van de **examencommissie Faculteit der Sociale Wetenschappen (FSW)**, hierna: verweerder.

I. Ontstaan en loop van het geding

Appellant heeft op 12 augustus 2016 een negatief bindend studieadvies ontvangen. Hiertegen heeft appellant op 5 september 2016 beroep ingesteld en op 24 oktober 2016 heeft het college geoordeeld dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven en aan verweerder opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de overwegingen van het college. Op 23 december 2016 heeft verweerder een nieuw besluit genomen, waarbij het negatief bindend studieadvies gehandhaafd blijft.

Namens appellant heeft op 4 januari 2017 beroep ingesteld tegen de beslissing van verweerder van 23 december 2016. Op 12 januari 2017 heeft het college het beroepschrift in afschrift toegezonden aan verweerder, met het verzoek om in overleg met betrokkene na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is en het resultaat van deze poging uiterlijk op 31 januari 2017 schriftelijk mee te delen aan het college. Verweerder heeft geen aanknopingspunten gevonden om een minnelijke schikking te treffen. Op 30 januari 2017 ontving het college het verweerschrift.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van het college op 13 februari 2017. Appellant is ter zitting verschenen vergezeld door een tolk. Appellant werd vertegenwoordigd door Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door en, respectievelijk voorzitter en vice-voorzitter.

Ter zitting is afgesproken dat partijen wederom met elkaar in gesprek gaan om te bezien of een schikking kan worden bereikt. Op 20 februari 2017 ontving het CBE het bericht dat er geen schikking is bereikt.

II. Motivering

1. Appellant voert aan dat persoonlijke omstandigheden - de klinische opname in het Erasmus MC tussen 25 april 2016 en 1 juli 2016 - hem hebben belet om aan de bindende studieadviesnorm te voldoen. Volgens appellant is niet komen vast te staan dat hij ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding. Appellant wijst op de door hem behaalde voldoende studieresultaten in de andere blokken. Appellant betoogt dat hij door zijn opname niet heeft kunnen deelnemen aan het onderwijs en de tentamens waardoor zijn studieresultaten nadelig zijn beïnvloed.

Dat appellant direct na zijn ontslag uit het ziekenhuis deel kon nemen aan de herkansingen betwist hij; appellant heeft 10 weken onderwijs moeten missen en zou daarom niet over de kennis en vaardigheden beschikken om de schrijfo opdracht van 18 juli 2016 te maken. Daarnaast is appellant weliswaar op 1 juli 2016 ontslagen uit het ziekenhuis, maar dat betekende niet dat hij direct volledig hersteld was. Bij zijn opname is de diagnose bipolaire I stoornis gesteld. De opname en de diagnose hebben volgens appellant een grote impact op hem gehad. Wel was er op 1 juli 2016 sprake van een stabiele situatie van de omstandigheden die hebben geleid tot de ziekenhuisopname. Appellant voert aan dat de behandelend arts in zijn verklaring van 12 juli 2016 het belang van appellant om de opleiding op te pakken voor herstel, stabiliteit en kwaliteit van leven onderstreept. De huidige behandelend arts heeft volgens appellant aangegeven dat in de literatuur is beschreven dat in geval van een dergelijke problematiek het nog een jaar duurt voor gesproken kan worden van een stabiele situatie en van volledig herstel. Ook nu is appellant nog steeds in behandeling. Appellant betwist daarom dat hij direct na zijn ontslag uit het ziekenhuis in staat was om direct deel te nemen aan de herkansingen of om voor 13 juli 2016 een coulanceverzoek in te dienen.

Voorts betoogt appellant dat hij door de correspondentie met de decaan FSW de indruk kreeg dat hij niet meer welkom was op de faculteit. Dat hij daadwerkelijk in de gelegenheid is gesteld om stappen te ondernemen betwist appellant; zijn terugkeer was tenslotte gebonden aan de voorwaarden vermeld in de e-mail van de decaan FSW op 24 juni 2016.

Appellant betoogt dat het bestreden besluit in strijd is met het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel. En voorts dat artikel 7.4 lid 4 Onderwijs- en Examenreglement van de bacheloropleiding Psychologie 2005-2006 in strijd is met de wet en het doel van het negatief bindend studieadvies.

2. Verweerder betoogt -kort samengevat- dat de studieresultaten van appellant niet voldoen aan de norm voor een positief bindend studieadvies.

Ter zitting van het college in 2015 zou volgens verweerder aan appellant uitstel zijn verleend van het bindend studieadvies. Bij die gelegenheid is aan appellant volgens verweerder medegedeeld dat niet opnieuw uitstel van het negatief bindend studieadvies zou worden gegeven. Verweerder licht toe dat het bestreden besluit niet is gebaseerd op het gedrag van appellant voorafgaand aan de opname, maar op een combinatie van onvoldoende studieresultaten, het complete gebrek aan initiatief om alsnog studieresultaten te behalen na ontslag uit het ziekenhuis en het gegeven dat aan appellant twee studiejaar de gelegenheid is geboden om aan de eisen te voldoen. Verweerder heeft bij het uitbrengen van het negatief bindend studieadvies ook in aanmerking genomen dat appellant een aantal studiepunten reeds in 2014-2015 had behaald, zodat voor appellant in het studiejaar 2015-2016 de norm lager lag omdat hij slechts een aantal onderdelen diende te behalen. Verweerder is daarom van mening dat appellant ongeschikt dient te worden geacht voor de bacheloropleiding Psychologie.

Verweerder is verder van mening dat appellant na zijn ontslag uit het ziekenhuis geen enkele poging heeft ondernomen om aan de voorwaarden voor een positief bindend studieadvies te voldoen terwijl hij wel in de gelegenheid was gesteld om hieraan te voldoen. Dat hij hier niet aan kon voldoen vanwege zijn gezondheid, zoals appellant stelt, betwist verweerder; hij was immers genezen verklaard. Weliswaar kon appellant tijdens zijn opname niet deelnemen aan het onderwijs, maar hij kon na zijn ontslag begin juli 2016 wel deelnemen aan de herkansing, een coulanceverzoek indienen voor een vervangende opdracht en/of een heroverweging van het negatief bindend studieadvies verzoeken. Appellant heeft; echter op geen enkele wijze blij hebben gegeven ertoe gemotiveerd te zijn voldoende studieresultaten te behalen, aldus verweerder. Volgens verweerder hoefde appellant niet fysiek op de EUR aanwezig te zijn om een van de bovenstaande verzoeken in te dienen en/of de herkansingsopdracht in te leveren en was het mogelijk voor appellant om de verzoeken en/of opdracht digitaal in te dienen c.q. in te leveren.

3. Het college overweegt naar aanleiding van de gedingstukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen als volgt.

Op grond van artikel 7.8b, derde lid, WHW kan aan een negatief bindend studieadvies door de decaan een afwijzing worden verbonden, op grond waarvan de student zich gedurende drie studiejaren niet meer voor dezelfde opleiding kan inschrijven. Een dergelijke afwijzing kan slechts worden gegeven indien de student met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt geacht wordt voor de opleiding, omdat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daar omtrent zijn gesteld.

Vaststaat dat appellant aan het einde van studiejaar 2016-2017 niet heeft voldaan aan de norm van het bindend studieadvies voor de bacheloropleiding Psychologie. Appellant heeft betoogd dat een negatief bindend studieadvies alleen dient te worden verstrekt in het geval dat van ongeschiktheid voor de opleiding Psychologie is gebleken. Het college is van oordeel dat de persoonlijke omstandigheden van appellant voldoende vast staan en dat het aannemelijk is dat er sprake is van een causaal verband tussen de door appellant gestelde persoonlijke omstandigheden en het in de betreffende periode ontbreken van studieresultaten.

Het college constateert bovendien dat de tijdspanne waarop het bestreden besluit is gebaseerd – de periode tussen het ontslag uit het ziekenhuis op 1 juli 2016 en de herkansingen en/of het uitbrengen van het negatief bindend studieadvies – zodanig kort is dat het onmogelijk is om een gedegen oordeel te kunnen vormen over de geschiktheid van appellant voor de bacheloropleiding Psychologie en hem daartoe ongeschikt te achten. Daarbij neemt het college ook de overige studieresultaten in aanmerking. Het college acht het aannemelijk dat de ziekenhuisopname en de diagnose bipolaire I stoornis een grote impact hebben gehad op appellant en dat in redelijkheid niet van appellant kon worden verwacht dat hij direct na ontslag uit het ziekenhuis op 1 juli 2016 zijn opleiding kon oppakken. Hierbij neemt het college ook in aanmerking dat niet kan worden uitgesloten dat appellant de indruk zou kunnen hebben gekregen, gelet op de correspondentie die hij heeft gevoerd met de decaan FSW, dat hij niet meer welkom was op de faculteit. De voor het overige door verweerder aangevoerde argumenten die zien op ongeschiktheid van appellant voor de opleiding Psychologie brengen het college in de omstandigheden van dit geval niet tot een ander oordeel.

Dientengevolge is het college van oordeel dat niet gesteld kan worden dat verweerder in redelijkheid tot de bestreden beslissing heeft kunnen komen.

III. Uitspraak

Het college verklaart het beroep van appellant gegrond, vernietigt het bestreden besluit en draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de overwegingen van het college. Het college veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep bij het college opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.